Ч. 81. Неділя 13 (26) цьвітня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угодової комісиї. — Справа баґдадскої зелізниці).

П. Президент міністрів ґр. Кербер нараджував ся вчера з многими послами ріжних сторонництв, між иншими з предсідателем угодової комісиї п. Ан. Яворским в справі нарад тої комісиї. Дальші наради п. президента з послами відбудуть ся ві второк.

Угодова комісия відбула вчера засїдане в присутности міністра торговлї. Раджено над проєктом митової тарифи за худобу. Социялісти домагали ся знесеня мита, за те Всенїмцї жадали наложеня ще більшої як доси оплати на угорску худобу. По промовах кількох бесїдників принято резолюцию пос. Скрбеньского, домагаючу ся охорони прав в Австриї в огляду на ввожене в єї границї худоби з Угорщини. Принято дальше після правительственного предложеня рубрики „дріб і риби“ та „звірячі продукти“. Дальше засїдане відложено до середи.

Зелїзниця, що має перетяти цїлу Малу Азию і стати сухопутним сполучником між Середземним морем і Індийским океаном, мусить стати великим економічно-політичним здобутком для сеї держави, чи тих держав, що успіли забезпечити собі виключний вплив на єї будову і веденє. Тою державою мала бути Нїмеччина, що султаньским іраде з дня 17 лютого с. р. одержала концесию на будову. Зелїзниця має покінчити ся за вісім лїт, отже до р. 1911. Про сю подію писало свого часу „Новоє Время“: „До вісім лїт удасть ся Нїмцям правдоподібно позискати всї лїнїї, які лучать їх з Туреччиною, а тоді на цїлій просторони від Гамбурґа до Перского заливу будуть перевозити ся нїмецкі товари нїмецкими зелїзницями. Буде се великою побідою на мирній дорозї Нїмеччини, що принесе їй обильні овочі під економічним і політичним взглядом. Заледве по 25 лїтах від хвилї, коли під стїнами Царгороду ми диктували розбитому нашою армією ворогови услівя мира, мусимо приглядати ся на берегах Босфору триюмфови тої держави, що вїколи не приносячи на балканьскім півострові нїяких жертв, зуміла на мирній дорозї здобути побіду історичного значіня. Перед двайцять пять лїтами ми стратили в Берлинї то, що здобули власною кровю. Нинї Берлин прибув до Царгорода, щоби забрати там і ту решту, до якої посїданя ми мали ще право...“ — Та мимо тих віщовань росийского дневника нїмецко-анатольска зелїзниця до Баґдаду не стане виключним здобутком Нїмців, але передовсїм загальним здобутком культури. З инших держав передовсїм Франция заінтересувала ся тим підприємством і умістила там свої капітали, а тепер і Анґлія вмішала ся в ту справу о стілько, що порушено єї в анґлійскім парляментї. — Анґлійский президент міністрів Бельфур відповів на дотичну інтерпеляцию, що анґлійске правительство вправдї не ухвалило в тім взглядї нїякого рішеня, але правдоподібно виробить там місце також для анґлійских капіталів. Поки-що Нїмеччина і Франция подали такі предложеня: 1) Що-до капіталу і контролї Анґлїя має бути рівнорядною з кождою иншою державою. 2) Анґлійске правительство не повинно противити ся підвисшеню ввозових оплат зі сторони Туреччини, бо часть сего доходу буде ужита в торговельнім інтересї нового зелїзничого підприємства. 3) Зелїзниця буде перевозити почту до Індий, під услівями, які ухвалять пізнїйше. 4) Анґлійске правительство причинить ся до цїлого підприємства не через фінанси, але удїленєм відповідної кінцевої стациї в границях своїх азийских посїлостий. — Після телєґрамів три держави вже порозуміли ся що-до взаїмного полагодженя своїх інтересів в обсязї нової зелїзницї. В той спосіб Нїмцям не удав ся плян захопити в свої руки зелїзницї Малої Азиї.

ДЕЗЕРТИР.

(З нїмецкого — Роберта Міхеля).

Осїню, коли рекрутам пора до війска, зі всїх сїл Герцеґовини тягнуть до Мостару громадки новобранцїв, супроводжені ріднею та приятелями.

Тамтого року село Цїтлюк давало кількох рекрутів. Дня 4 жовтня рано зібрали ся всї на дорозї біля коршми і рушили в дорогу. Товаришило їм богато людий, бо днина була гарна та й до Мостару не дуже було далеко.

На передї йшли молоді хлопцї і дївчата. Говорили мало, зате шуткували, сьміяли ся і сьпівали; монотонні пісні, що зовсїм не надавали ся до ходу і кінчили ся жалісним, довгим тоном, на скілько позволяв віддих. Старші ступали по заду і слухали пісень. По заду йшов також молодий Мілько Попович; мати вела єго за руку. Обоє попращали ся ще дома і тепер не говорили зовсїм, хиба що мати сказала до него, аби позволив їй нести куферок кусник дороги.

Попович волїв би зовсїм не йти з товаришами. Инші рекрути знали вже тілько з війска; старші братя та приятелї, відпущені з цїсарскої служби, богато їм оповідали. Лиш Попович не знав нїчого; хата єго родичів стояла далеко за селом і він не ходив нїколи до коршми. А до дївчат не приступив би нї за що в сьвітї; як заговорив що до котрої, то поводила ся як з рівним, і кожда сьміяла ся в него, що він сам виглядає як дївчина.

Так йшла громадка, не розлучаючись, через цїлий Мостар аж до полудневих вигонів. Ся площа до муштри подобала на велику сїльску толоку. Були там вже громади з найдальших сторін, з Зупаняцу, Коніци, Фочі, Ґацка, Білєка, Требінї; а що ріжнили ся строєм, то кожда громадка займала окреме місце.

Презентованє йшло дуже поволи. Підофіцири видобували з юрби народа тих, на котрих припадала черга, і приводили їх на місце, де капітан з повітової доповняючої команди прочитував з окрема рекрутів і сейчас придїлював до компаній.

Старі вояки увихали ся поміж гуртами рекрутів і глядїли знакомих, коли з ними не вийшли молодші братя з родичами. Перекупні вештали ся з овочами, инші накидували ся з кукурузяним хлїбом, сиром, печеною бараниною, чорною кавою або ріжною східною прохолодою.

Кількох старих вояків вийшло ся разом і почали танцювати. Сьпівали до того, і без зазиву виходили молоді дївчата та мішали ся серед гуляючої метушнї. Також підходили инші хлопцї. Гурт більшав і розширював кружок видців, що глотили ся довкола сьпіваючих молодих гуляк.

Кождий відчував значінє дня. Се не лежало у вдачи тих простих людий, але настроєні сьвяточно метушнею, гульбою та сьпівом, уявляли собі то значінє тим лекше.

З П. повичем було инакше. Вже по дорозї він не мішав ся до сьпіву і оставав рівнодушним. Тепер сидїв також осторонь з матірю і дожидав, аж прийде на него черга. Коли другі намагались всякими способами підхмелити ся, Попович находив ся мимохіть у сильнім похмілю, від тої величи, яка била в очи, коли оглядав військові мундури.

Попович слїдив за підофіцирами поглядом залюблених дївчат. З роду нїчо не припало єму так до вподоби, як сей гарний мундур, і не було нїчо в ньому, що він міг би коли небудь вже бачити. Вправдї фєв мали підофіцири такий як він, але єго вилиняв і облїз від дощу та сонця, а їх був гладонький, з чорним шовковим кутасом і блищав червоною ясністю. Чорно-блискучі чоботи подобали ся єму також і золоті ґузики, а найбільше припав єму до вподоби вузкий мундур, що приставав тїсно до тїла, якби чоловік з ним уродив ся. Руки, котрі по думцї Поповича були сотворені лиш до тяжкої працї, тепер одїті в білу шкірку становили для него своєю красою чудну загадку. Подумавши, що і він сам небавом буде носити такий мундур, аж тремтїв з горячки. Мати питала єго журливо: „Боїш ся, Мілю?“

Цїтлюк прийшов на чергу між послїдними гуртами. Коли прочитано Поповича, він витягнув свою руку з материньскої і не оглядаючись, пішов за підофіцирoм. Єго придїлено до 15-ої компанії в Мостарі.

Підофіцир уставив рекрутів в оден ряд і повів їх до бараку. Тут оглянув їх капітан, спитав кождого про імя і велїв відставити по комнатах.

Мати Поповича потягла разом з другими під бараки. Відтак дожидала, чи не вийде Мілько. Коли пізнала, що не діжде ся, роз-

Новинки.

Львів дня 25 го цьвітня 1903.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав директорови IV. гімназиї у Львові, Валентому Козлови титул правительственного радника, а професорови тої-ж гімназиї Мечиславови Ямругевичови титул шкільного радника. Рівнож і директора V. гімназиї у Львові Франца Пруxницкого надїлив Є. В. Цїсар титулом правительственного радника.

— Іменованя. П. Намістник іменував ц. к. лїсничими в лїсах державних: М. Александровича для Суходолу, Е. Повїжіля для Гриневи, К. Стшетельского для Квашенини, С. Рота для Ілемці, І. Шольца для Лодини. — П. Міністер просьвіти іменував заступника учителя гімназиї в Станиславові, Петра Кумановского провізоричним головним учителем в семинариї в Чернівцях.

— Перенесеня. П. Намістник перенїс ц. к. лїсничих: А. Альбрехта з Старого Санча до Устрик, А. Гендлера з Церковної до Старого Санча, Р. Прохаску з Суходола до Церковної, Е. Левицкого з Княждвора до Львова, Ю. Тайерлього з Лїшин до Добромиля, А. Медвецкого з Делятина до Княждвора, Ф. Штромана з Хренелева до Делятина, В. Мельника з Гриневи до Хренелова, Ів. Мельника з Березова до Заріча, А. Кропа з Заріча до Березова. І. Сеника з Голодища до Яремча, М. Шиловского з Яремча до Голодища.

— Є. Е. п. Намістник гр. Лев Пінїньский повертаючи з-за границї до краю, задержав ся вчера в Кракові, а нинї рано виїхав до Тарнова на похорон бл. п. кн. Евстахія Сангушка. З похорону приїде п. Намістник нинї вечером до Львова.

— Новий буковиньский президент краю кн. Гогенльое прибув сего вторка рано до Чернівець і обняв урядованє. В середу представляли ся новому президентови урядники всїх єму підчинених властий.

— З перемиской епархії. Відпустку для покріпленя здоровля одержали оо.: Теоф. Лятошиньский на два місяцї, Людв. Заградник і Стеф. Киричиньский на 8 тижднїв, Іван Кобрин на 4 тижднї. — О. Петро Гісовский увільнений на власну просьбу від повненя обовязків варяжского містодекана. — О. Мих. Боднар з Пакости именований ординариятским шкільним комісарем в мостиским деканатї. — Правительство продовжило на один рік дотациї з релїгійного фонда для прив. сотрудників в Блажові, Кунинї, Гійчи, Мижинци і Новім Містї.

— Нові уряди почтові. З днем 1 мая с. р. увійдуть в житє нові уряди почтові в Мощеницї, пов. горлицкого і в Холмі, пов. бохеньского.

— Страйк зелїзничих робітників. На місце страйку зелїзничих робітників при шляху Самбір-Турка-Ужок вислало Намістництво радника Намістництва п. Корженьовского.

— Про причину розрухів антисемітских в Угнові, котрі впрочім вже притихли, розповідають таку історию: В Перемишли вихрестив ся якийсь 16-лїтний жидок і зайшов до Угнова та знайшов собі там роботу у християнина, кушнїра Кринчука. Жиди відгрожували ся кушнїреви, що скоро того вихреста не відправить, то они єго викурять. Вечером перед огнем прийшов якийсь подорожний до того кушнїря та впросив ся на ніч і пішов спати до стодоли. Отже як-раз у того кушнїря і в тїй стодолї вибух огонь. По містї розійшла ся зараз чутка, що то жиди підпалили і товпа людий узброєних в коли кинула ся на жидівскі хати та стала вибивати вікна. Пятьох людий побито, між тими тяжко якогось жида Кляйна, котрого, як кажуть, прихоплено на тім, як хотїв підпалити приходство. Кляйна відвезено до шпиталю в Жовкви. Арештовано 19 людий, між тими трох жидів, котрі відгрожували ся кушнїреви, що „викурять" вихреста. Погорівші хати і будинки були обезпечені.

— Пятнистий тиф. В Щирци занедужав знов на ту небезпечну хоробу служачий тамошного касина. Недужого відставлено до львівского шпиталя. — Др. Акер, лїкар судовий і зелїзничий в Щирци, котрий відвідуючи недужих на тиф, набавив ся сам тої недуги і в грізнім станї був відставлений — кільканайцять днїв тому назад — до львівского шпиталя, завдяки печаливости львівских лїкарів щасливо виздоровів і сими днями вертає до Щирця.

— Хінцї вандрують до Европи. Вибудоване сибірскої зелїзницї має наслїдки, яких нїхто не сподївав ся. В Москві показало ся нараз 30 хіньских купцїв. котрі ходять по містї та продають товари шовкові і вироби із слоневої кости. Мимо того, що они лиш короткий час в містї, а вже вжили ся в тамошні відносини. Англїйский письменник Генрі Норман звертає увагу в своїй книжцї на „жовту небезпечність" і доказує там. що сибірска зелїзниця причинить ся до того, що Хінцї зачнуть вандрувати до Европи. В многих сибірских містах осїли вже сотки хіньских купцїв, котрих спровадили хіньскі робітники, що робили при будові зелїзницї.

— Іспити зрілости в учительских семинариях відбудуть ся с. р. в отсїм порядку: А) В мужеских семинариях: в Кракові устний 2 червня, письменний в реченци, котрий означить дирекция; в Тарнові письменний 12 мая, устний 22 мая — для екстернїстів письменний 2 червня. устний 15 червня; в Ряшеві письменний 18 мая, устний 4 червня; в Краснї письменний 2 червня, устний 18 червня — для екстернїстів 2 липня; у Львові письменний 2 червня, устний 18 червня — для екстернїстів 2 липня; в Сокали письменний 15 червня, устний 2 липня; в Самборі письменний 18 мая, устний 2 червня; в Станиславові письменний 18 мая, устний 2 липня; в Тернополи письменний 18 мая, устний для екстернїстів 2червня, для абітуриєнтів заведеня 2 липня; в Заліщиках для абітурентів письменний 14 мая, устний 22 мая — для екстернїстів письменний 2 червня, устний 15 червня. — Б) В женьских семинариях: в Кракові письменний в реченци, котрий означать ся пізнїйше, устний 15 червня; в Перемишли для абітуренток заведеня письменний 22 мая, устний 2 червня — для екстернїсток письменний 17 червня, устний 2 липня; у Львові: в ц. к. державній семинариї для екстернїсток письменний 18 мая, устний 2 червня; для абітуриєнток заведеня письменний 25 мая, устний 4 липня; в приватній семинариї З. Стшалков-

---

стелила під муром бараку свою загортку і положилась спати.

Фельдфебель дожидав рекрутів нетерпеливо; хотїв їх ще того самого дня бодай так опорядити, щоби вже рано мож було розпочати муштру. В кутї слабо осьвітленої комнати лежали готові на купі старі мундури, чоботи і фези. Старші вояки з компанії помагали рекрутам пробувати та надївати новий стрій. Як котрий вже упорав ся, збентежений спускав руки і оглядав себе з лячною усьмішкою.

Попович не потребував рівняти свого мундуру з підофіцирским, щоби пізнати, який він гидкий. Єго чоботи були полатані і незугарні, цвільхові штани звисали на ногах як мішки, а ґузики на зношенїй широкій блюзї вкрились зеленою ржою. Слабке сьвітло нафтової лямпи лиш додавало тому всьому гидкости.

Старші вояки показали ще рекрутам, як розстелювати накривала та верета, а відтак поклались всї спати. Як вже всї рекрути лежали в ліжках, пішов цуґсфірер за занавісу своєї спальнї і по хвили приказав старшому воякови згасити сьвітло.

Пізнїйше прийшов оглядати з ліхтарнею капраль від дня. Він приступав до кождого ліжка і як котрий рекрут перед сном зі страху накрив ся з головою, тому стягав накривало з лиця, а як котрий в буйнім снї скинув із себе накривало, того прикривав назад. Так велїв полковий лїкар. Вже як він увійшов, Попович швидко обтер лице кінчиком верета, а як наближив ся до єго ліжка, Попович улежив очи спокійно, немов в глубокім снї.

Попович був такий сумний, що не міг спати. Хотяй тепер не бачив анї гарного підофіцирского мундуру, анї свого поганого, єго сум зростав напотемки; а як подумав, що завтра буде мусїв опять надїти той мундур, збиран єго плач. Боячись, щоби єго не почули, затиснув губи і проливав гіркі сльози.

Згодом Попович перестав плакати, але спати не міг. Лежав з отвореними, вогкими очима, не думаючи про нїщо. На пасовиску лежав він часто годинами і глядїв без думки на сїрі каменї або в небо, аж поки заходяче сонце або звоненє овець не звеліли єму вставати, або не відпочали до волї єго члени і зривав ся радістно; ся ніч з безконечними годинами, по плачу та смутку вчинила єго бо язливим і ослабила до краю. А коли ранок почав рисувати на стїнї вікна і єму нагадало ся, що треба надївати гидкий мундур, він втинив як той, що виминає важкий удар кия і схопив ся, надїв своє старе платє, обвинув ся в свою загортку і втік.

На розї бараку Попович оглянув ся ще раз і відтак почав бічи; прямував крізь площу військової муштри аж до стіп Підвележскої гори. Тут біг ще трохи аж до купи каміня, за котрою положив ся, розстелив загортку і заснув.

Мати Поповича ждала рано перед бараком, чи не побачить ще хоч раз свого сина. Чула крик підофіцирів в серединї, часом вийшов рекрут по воду або вчистити чоботи, але Попович не виходив. Вкінци вийшли всї парами на двір і уставили ся в двох довгих рядах перед бараком. Мати Поповича мала короткий зір і не могла пізнати, котрий то єї син; підійти близше не сьміла. В мундурі видавались їй всї однакові і она усьміхалась до кождого, бо кождий міг бути єї сином. Коли старшина повів відділ на площу муштри, глядїла ще добру хвилю за ними. Відтак сумна потягла до дому.

Капітан спізнив ся. Він переглядав при снїданю нову часопись і головка якоїсь мадонни так єму подобала ся, що забув про рапорт. І тепер вкоротив собі дорогу попри керницю, куди звичайно не дуже любив ходити, бо мусїв схиляти ся під галузами фіґових дерев. Назустріч вийшов фельдфебель:

— Пане капітан, сповіщаю смирно, що оден рекрут здезертирував!

— Котрий?

— Попович!

— Попович.... Попович?... котрий то?

— Той з Цїтлюка.... з дівочим лицем.

— Ааа.... той з лицем мадонни — ну, може ще знайде ся.

Коли Попович прокинув ся, гадав, що він на пасовиску. Але камінє довкола було єму чуже. Він підвів ся. В долї на площи муштрувались рекрути. Поповичеви стало ясно, як він сюди дістав ся, але він не розумів з того всього нїчого; лиш те знав він, що як вернесь до них назад, єго жде строга кара.

Опершись ліктем на камени, приглядав ся воякам. Особливо оден відділ старих вояків подобав ся єму: проста постава, випрямлений хід і рівні обороти. Мундури виглядали здалека всї однаково і здавались красними. Він починав жалувати.

Коли згодом відділи направились до бараків, єго зібрала охота бічи за ними. Але голод привів єго до иншої постанови. Він розіпняв вовняну куртку та сорочку і роззязав шкіряну мошонку, котру носив на ремінчику через праве рамя під лївою пахою. Добув з неї кілька крейцарів, завязав їх у вузлик своєї хустини, а мошонку сховав на давнє місце. За добутий гріш хотїв в найблизшім домі, біля дороги до Опіни, купити собі дещо перекусити та випити.

То була коршма. Хазяїн спитав Поповича, куди він змагає, а Попович відповів, що сам не знає куди, глядає роботи. Тодї радив єму хазяїн, щоби заждав кілька днїв, аж розпічнуть ся земельні роботи при Підвележских кріпостних окопах.

Попович лишив ся там через ніч. Рано взяв кусник хлїба та сира і пішов опять приглядати ся муштрі.

Коли відділи на полудневий відпочинок удали ся домів, він пробував собі просто стояти та швидко повертатись, а відтак зійшов долів і в кутї площі спробував ходити випрямленими ногами і наслїдував инші вправи, які бачив у старших вояків. Дещо повелось, але се не подобало ся єму, бо не мав на собі мундуру.

Єго жаль зростав, а рівночасно кріпшав у него страх перед карою, так що вечером він загостив опять до коршми.

скої, що має право публичности, письменний 18 мая, устний 2 червня.

— **Злодій в курнику.** Начальник громади в Шульганівці, чортківского повіта, ішов в ночи через село і почув голосне кудкудане в курнику свого сусіда. Здогадуючи ся, що там мусить бути злодій, замкнув курник, обставив его вартою і післав по жандарма до Ягольниці. Над раном війт отвирає курник і що бачить? Коло порога мішок повний курий а на мотузї висить злодій. Бояв ся кари та сорому і повісив ся.

— **Страшна пригода.** Вчера по полудни їхав Казимирівскою улицею у Львові специцийний віз Ляйнкавфа, котрим повозив візник Тома Пяток. Віз їхав поволи в сторону міста близько тротоару а побіч ішов якийсь незвістний чоловік літ може за 60. Здаєсь, що чоловік той був дуже ослаблений бо ішов хитаючись. Люди, що то виділи, давали візникови знаки, щоби той уважав і станув, але той не видів знаків і їхав дальше Нараз незнакомий впав під віз а колесо переїхало єму через голову і нещасливий згинув на місци. Тїло відставлено до анатомії.

— **Знов великі огні.** З Тернополя наспіла нинї вість, що в Микулинцях вибух вчера серед страшенної бурі огонь і згоріло 150 домів, межи тими уряд громадский, почта, всї будинки на фільварку, великий млин, маґазини збіжа і муки. З під згарищ видобуто доси 3 трупи. — Із Старого Самбора доносять, що там згоріло вчера 80 морґів соснового лїса належачого до фірми Фрідмана у Віличцї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Штокгольм 25 цьвітня. Доносять сюди з Гельсінґфорсу, що з Фінляндиї видалено цїлий ряд осіб, між ними звістного б. сенатора Мехеліну, кількох редакторів, б. анґлійского консуля Вольфа і провідників молодофінляндского сторонництва. Видалені мусять виїхати з Фінляндиї до 6 днів, бо в противнім случаю будуть на приказ російского міністра справ внутрішних вивезені в глубину Росиї.

Рим 25 цьвітня. В дипльоматичних кругах кажуть, що анґлійский король Едвард відвідає папу в Ватиканї дня 29 с. м. Папа пришле відтак окреме посольство до Льондона, аби подякувати королеви за гостину.

Тифліс 25 цьвітня. Вчера дало ся чути в місті і в околици легке землетрясене.

Філіпвіль (в Альжирі) 25 цьвітня. Вчера прибув сюди президент републики Любе, аби взяти участь в торжестві відслоненя памятника для поляглих в німецко-французкій війнї альжирских вояків.

Льондон 25 цьвітня. З краю Сомалїв в Африцї доносять, що т. зв. „дикий Мулла" побив анґлійскі войска. Їх командант полковник Плюмет і 8 офіцирів погибло в битві.

Константинополь 25 цьвітня. Після донесень з Македонії рух ворохобничий значно ослаб. Видко, що комітети македоньскі не мають оружия, муніциї і гроший.

На другий день відважив ся зійти аж на площу муштри; чейже нїхто не пізнає его, закутаного в загортку. Хотів почути виразно також оклики команди, після котрої муштрувались старші вояки, і він підійшов так близько до відділу, що командуючий офіцир прогнав его.

Перед полуднем мусїли відділи забратись вчаснїйше, бо почав падати дощ. Попович лишив ся сумний; прикучнув на камени край площі і ждав...

Небо мабуть втомило ся красою у своїй блакитній висоті і спустилось низько на вершки гір та стало сїре як земля і гора Підвележ. Між Поповича а бараки всунулись сиві, мрачні заслони.

Попович ждав годинами, чи не вийдуть ще раз відділи; пусті хвилї втомили его опять до краю і вчинили таким боязливим, що він мало що не пішов до бараків признати ся.

Під вечір дощ устав, лиш мрака стала густїйша, аж Попович майже нїчого не бачив. Дрібненькі каплї мраки клались густо на его загортку та на землю біля него. Пізнїйше мрака прорідшала і каплї стали блищати ся. Тоді він почув від бараків оклики команди. Поповичеви заяснїло в очах і нараз блисло сонце. Зі всіх бараків рушили відділи.

Він держав ся близько старих вояків. Муштра на вогкій земли не удавалась і офіцир сердив ся. Коли побачив Поповича, визьвірив ся до него: „Ти знов тут! Гибай, инакше мусиш з другими муштруватись!" Попович почервонів як бурак, але не рушив ся з місця. Офіцир приступив до него: „Що, ти не забирєш ся? Отже ти хочеш муштри?" Очевидно Попович згодив би ся на муштру радо, але не сьмів сего сказати і тремтів лише губами. Офіцира опустив гнів, муштра на вохкій земли була-б і так не пощастила ся і єму забажалось шуткувати.

— Цуґсфірер, дайте єму свій карабін, нехай вправляєсь!

Цуґсфірер повісив Поповичеви через рамя карабін і усьміхнув ся: „Як ти хочеш муштруватись, таж ти виглядаєш як дівчина!"

Від рекрутских відділів поприбігали підофіцири і сьміяли ся з комічної приключки. Поповича затягнено в ряд, та заким він скоштував втїхи, ступати разом з відділом, кликнув хтось: „Таж то Попович!"

Се був фельдвебель з 15-ої компанії.

Поповича відставлено під вартою і на другий день передано ґарнізоновому судови.

Суд був в сумнїві, чи сей випадок уважати дезерциєю, і слїдство тягнуло ся без кінця. Попович одержав поганий, карний мундур і знов цїлком посумнїв. Їв з дня на день меньше. Коли раз відобрано їду з его келії ненарушену, представлено его лїкареви. Сей рішив, що Поповича треба віддати до шпиталю під поміщеня.

І так відставлено его в санїтетскім возї до шпитального бараку. Він прийшов одинокий до комнати для недужих арештантів. Вікна були закратовані а під дверми стояла сторожа.

В ночи Попович прокинув ся і дав знак сторожеви, котрий був Мадяром, що мусить вийти на двір. Сторож позволив і ішов за Поповичем о три кроки позаду. На дворі зупинив ся під відхиленими дверми.

Коли вітер отворив двері, сторож побачив, як Попович вискочив крізь вікно. Він підбіг до отвору, вистрілив за Поповичем, але не поцїлив. Прикладаючи оруже вдруге, спостеріг, що біла стать Поповича щезла в темряві.

На гук вистрілу наспіла з варти патруль і перешукала цїлу околицю, але надармо. Другого дня вислано дальші патрулї, повідомлено жандармерию і граничні постої, та всяке гляданє лишилось без успіху.

Дезерция становить для вояка злочин і над тим годі сьміятись. А про те я не можу здержатись сьміху, коли погадаю, що Попович утїк в одній сорочцї і що его до нинї не зловлено.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-європ. год

поспіш. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Петутер
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Бруховичі від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 10/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гриманова з Підзамча

поспіш. приходять	особ. приходять	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
3·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
3·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Черновець
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 26/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Оклова
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Каминчанова
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і кожні иньші, тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).